

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

3 sönd. i advent

"Bana väg för Herren"

Jes 29:17-21

1 Kor 4:1-5

Matt 11:2-11

Ps: 111, 426B, 392, 737

Den här dagen handlar om Johannes döparen, han som banade väg för Herren, förberedde folket för Messias. Han höll till ute i öknen i närheten vid Jordanfloden där han förkunnade för alla som ville lyssna. Och han var ju en obekvämt och orädd sanningssägare. Han sa det folk behövde höra, inte alltid det de ville höra. Han höll till vid otillgängliga platser och sa jobbiga saker. Ändå hade han inga problem att få lyssnare. Folk tog sig ut i öknen och lyssnade på det som de inte ville höra.

Men dagens evangelium handlar om att Johannes sitter i fängelse. Tydligt var han lite *för* orädd. De obekväma sanningarna sa han inte bara till vanligt folk utan även till maktens folk. Han var inte politisk korrekt, och därför sitter han sen en tid tillbaka i fängelse.

Och där i sin mörka fängelsehåla blir Johannes osäker. Han börjar att tvivla på det han själv stått och predikat. Är det verkligen Jesus som är Messias? Tänk om det är någon annan, som vi ännu inte sett!

Även en stor profet som Johannes, ja han var ju till och med *mer än* en profet enligt Jesus, även han kunde alltså drabbas av depression och tvivel. Och så blev han osäker, osäker på sig själv och sin kallelse. Hade han verkligen haft rätt om Jesus? Var det verkligen Messias, Guds lamm, som han pekade ut inför folkmassorna. Allt det han predikat och förkunnat, tänk om han hade haft fel hela tiden! Tänk om han hade förlett människorna!

Det kanske kan vara lite tröstande för oss att även personer som Johannes hade sina stunder då han vacklade. Kanske känner du igen dig? Är Jesus verkligen Guds son? Vågar man tro på Gud?

Eller kanske du ibland tvivlar på dig själv? Eller gjorde du rätt livsval? Skulle jag ha sysslat med något annat? Var det verkligen Guds mening att jag skulle bli präst?

Jag tror att de har hänt de flesta av oss att det har skakat lite under fötterna vid vissa tillfällen i våra liv. Kanske vid tillfällen då vi upplevt oss vara fångade i mörker. Håller grunden för mitt liv?

Men Johannes stannade inte där, han grävde inte ner sig i sitt mörker och sin förtvivlan i sitt fängelse. Johannes vänder sig till Jesus med sina tvivel. Men eftersom han inte kunde träffa honom personligen skickar han sina lärjungar med sin fråga. Här gjorde Johannes rätt, som tog tag i sina tvivel i tid, han bet inte ihop och tänkte att för mina lärjungars skull måste jag låtsas att allt är väl.

Vad fick han då Johannes för svar av Jesus? Ja, lägg märke först vad han *inte* fick för svar. Jesus skickade inte med någon tillrättavisning till Johannes. Inga förebråelser: "Hur kan du tvivla, du som är Johannes! Och hur ska det nu gå för dina lärjungar om *du* börjar vackla?" Och när han svarade var det inte med någon myndig ton där Jesus slog fast att givetvis är han den som skall komma. Nej, Jesus svarar inte ens på frågan, om man ska vara noga. Han skickar tillbaka lärjungarna med följande budskap: "Berätta själva för Johannes, vad ser ni, vad hör ni?" Istället för att Jesus själv auktoritärt hävdade sin gudomliga status, så ber han lärjungarna vittna om vad de ser och hör. "Blinda ser, lama går, sjuka blir botade och till och med döda kommer till liv." Jesus själv ville inte tala om sig, han ville att dessa gärningar ska tala om honom.

En tro, som blir *anbefalld*, blir ingen djup tro. Om man tror bara för att det förväntas av en eller för att man inte vill förarga någon, då leder inte tron till liv. Men Jesus blir inte förargad om du tvivlar. Gör som Johannes, vänd dig till honom med dina tvivel och dina frågor. Han kanske inte kommer med något entydigt svar. Och ibland kanske vi hade önskat det, att någon talat om för oss, rakt upp och ned hur saker och ting ligger till. Men det Jesus säger är: "Se efter och bedöm själv!"

En tro som utgår från det vi ser och hör blir en tro som grundar sig i egen erfarenhet. När jag samtalar med andra, när jag låter bön och gudstjänst forma min tro och när jag låter livet pröva denna tro, då får den djup.

Men jag behöver inte bara utgå från mig själv och mitt liv. När allt kommer omkring kunde Johannes inte se eller höra så mycket innanför de tjocka väggarna. Han fick lyssna till vittnesmål, vad andra hade upplevt. Hans lärjungar, människor som han hade förtroende för berättade vad *de* såg och hörde. På sätt och vis var han i samma situation som vi, som inte har Jesus hos oss i konkret gestalt.

Tro är sällan något som växer på egen hand, det sker i gemenskap med andra, både med nu levande vittnen och vittnen från evangeliet och hela kyrkans historia.

Johannes kom till ro i fängelsets mörker. När han fick berättas för sig vad andra hade hört och sett insåg han att han inte tagit miste; han behövde inte vänta på någon annan. Den som han väntat på fanns där.

Och han finns fortfarande ibland oss. Jesus finns inte här kroppsligen men han kommer till oss i sin kyrka, genom ordet och sakramentet. Han kommer till oss i nattvardens bröd och vin. Jesus var den som skulle komma, och han är den som kommer till oss under denna gudstjänst.